

Požaduje-li se od takovýchto notářů překlad listiny do jazyka menšinového neb cizího pro cizí stát, připojovali až dosud stvrzovací doložku o správnosti překladu buď v jazyku menšinovém, resp. cizím neb státním a menšinovém, resp. cizím.

Notáři, kteří nyní směji osvědčovat pouze v jazyce státním, musili by stvrzovací doložku napsati pouze v jazyce státním. Doložka ta nebyla by pro cizinu ničeho platna, a kdyby notář měl doložku tu opět přeložiti do jazyka menšinového neb cizího, opět by musil doložku stvrzovací přepsati v jazyce státním, a tak by to šlo do nekonečna.

Důsledek toho by byl, že nebylo by tlumočnictví v republice čsl. vůči cizině možné a další důsledek by byl, že v cizině musel by tlumočnick jazyka státního stvrzovací doložku notáře zdejšího přeložiti a potvrditi.

To vše platí o tlumočnicích vůbec, nejen o notářích.

Při přesném výkladu jazykového vládního nařízení nesměl by notář, jenž smí osvědčovat pouze v jazyce státním, ani ověřovati podpisy na listinách, sepsaných v jiném jazyce, ani pověřovat pravost opisů listin takových, neboť listiny takové, jemu předložené, jsou patrně jen přílohami ústní žádosti stran a přílohy takové nesměl by notář ve smyslu čl. 7. vlád. nař. ani přijati.

Přísné provádění jazykového zákona působí, jak viděti v praxi, nesmírně obtíže a jest skutečně na újmu celého notářského stavu.

Strany, zejména německé, nežli by dopustily, aby listiny sepsovány byly pouze v jazyce státním, raději vyhýbají se notářskému osvědčování, obcházejí zákon, zejména zákon ze dne 25. VII. 1871 čís. 76 a vyhledávají advokáty, žádající od nich sepsování listin soukromých v jazyce německém.

Případů takových vyskytlo se již hojnost, ano stal se v moravském okresním městě případ, že notář jako soudní komisař, projednávající pozůstalost, sepsal, poněvadž tu byly podmínky § 36. resp. III. hlavy vlád. nař., projednacím protokol česky a německy, strany odmítly jej podepsati, šly k advokátu, který ihned oznámil, že projedná pozůstalost písemně a předložil pozůstalostní výkazy v řeči pouze německé, které soud. ve smyslu § 36. vlád. nař. přijati musel.

Následek toho všeho bude, že veřejné listiny notářské a protokoly osvědčovací stanou se vzácnou výjimkou a téměř vyhynou, což bude mít pro notáře účinek přímo katastrofální.

Také v soudním komisařství přestane veškerá působnost notářů, neboť německé strany raději dají si projednati pozůstalost písemně, nežli by svolily k projednání pozůstalosti v obou jazycích, tím méně v jazyce státním.

Notářstvo jest známo svou loyálností a jistě nelze, zejména notářstvu českému, vytýkati toho nejmenšího, pokud se týká národního cítění a smýšlení.

Notářstvo české vitality jazykový zákon, avšak ihned po jeho vydání upozornilo slavnou vládu ve svém odborném časopise na to, že na notáře zákon ten se dobře nehodí a že nebylo zplna pamatováno na zvláštní povahu notářského úřadu.»

Ustanovení opatrovníků notáři jako soud. komisaři z osob, v kanceláři notářské činných.

Notářská komora v Praze obdržela oběžník ministerstva spravedlnosti z 2. února 1926 č. 5178/26, v němž se notáři upozorňují, aby neustanovovali (resp. nenavrhovali) za kolisního opatrovníka osobu v kanceláři zaměstnanou.

Odůvodňuje pak ministerstvo svůj pokyn takto:

»Z ustanovení všeobecného občanského zákona a zákona o řízení nesporném plyne, že opatrovník má stejné povinnosti jako poručník a že soud ustanovuje jeho musí dbáti stejné opatrnosti, jako ustanovuje-li poručníka. Zvláště jde-li o opatrovníka pro střetnutí se zájmů, je nezbytno, aby nezletilce zastoupila osoba, která dovede ze znalostí místních, rodinných a majetkových poměrů dobře posouditi, zda navrhované právní jednání, prohlášení atd. zájmům zastoupeného vyhovuje. I soud sám potřebuje mnohdy, má-li si zjednati vhodný podklad pro posouzení, zda má právní jednání schváliti, takového nestranného posudku.«

Notářská komora pokusila se přesvědčiti ministerstvo zvláštním podáním, že postup nepovažuje za závadný. Ministerstvo trvá však na svém názoru.

Proto notářská komora, stotožňujíc se s názorem ministerstva, doporučuje, aby notáři neustanovovali resp. nenavrhovali členy své kanceláře za opatrovníky v řízení pozůstalostním.

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Třeba zápis firmy určitého znění byl již dovolen, má soud rejstříkový přece z moci úřední dle 2. odst. čl. 26. obchod. zák. zakročiti a naříditi případně opravu, bylo-li původní znění firmy připuštěno jen z omylu ať skutkového nebo právního, neboť nikdo nemůže nabýti práv proti zákonu. Návrh na takové zakročení rejstříkového úřadu může učiniti kdokoli a navrhovatel, dotýká-li se vyřízení jeho zájmů, je také legitimován ke stížnosti.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 10. března 1926 R I 15/26. Obchodní soud v Praze Firm 16.299/25.)

Firma Ma podala k rejstříkovému soudu návrh, aby soud z úřední moci dle čl. 26 obch. z. zakročil proti firmě Ms, by neužívala toho znění firmy, jak ho užívá.

Rejstříkový soud návrh ten zamítl, jelikož prý dle čl. 26 obch. z. lze zakročiti z moci úřední jen tehdy, když firma užívá znění firmy jí nepřislušícího.

K rekursu firmy Ma bylo usnesení to zrušeno a soudu rejstříkovému uloženo, aby se znova ve věci usnesl a při tom uvážil, zda-li znění firmy, jak ho firma Ms užívá, neodporuje zákonným předpisům o tvoření firmy, při čemž jest nerozhodno, že firma ta byla rejstříkovým soudem na základě snad jeho skutkového neb právního omylu do rejstříku ve znění užívaném zapsána, neboť nikdo nemůže proti zákonu nabýti práv.

Dovolacímu rekursu firmy Ms nejvyšší soud nevyhověl. Odůvodnění: Po stránce formální nutno předem řešiti otázku, zda byla veřejná společnost »Ma« legitimována k podání stížnosti do usnesení rejstříkového soudu, jímž nebylo vyhověno její žádosti, správně podnětu, aby z moci úřední byl proveden výmaz firmy »Ms« a aby bylo této akc. společnosti přikázáno, by změnila příslušné znění stanov. K uvedené otázce jest přisvědčiti.

Dle čl. 26. odst. 2. obch. z. má rejstříkový soud z moci úřední zakročiti proti těm, kdož užívají firmy, jež jim dle předpisu prvé knihy třetího titulu obchodního zákona nepřisluší.

Podnět k tomuto zákroku může vyjíti od kohokoli jako při každém zakročení v zájmu veřejného pořádku. Pokud pak oznámení učinil interestent, mající právní zájem, aby protiprávní stav byl odstraněn, nemůže mu býti odepřeno ani právo rekursu proti usnesení rejstříkového soudu, jímž bylo odepřeno opatření ve smyslu jeho oznámení, tedy jeho návrhu, takže jsou tu podmínky § 9. čís. pat. z 9./8. 1854 č. 208 ř. z. V tomto případě prohlásila firma »Ma«, že se pokládá za příjmu interestentku, což ostatně vyplývá z celého jejího postupu, který směřuje zřejmě k tomu, aby akciová společnost nepoužívala ve své firmě osobního jména »M«, které tvoří také součástí její firmy.

Právnem tedy rekursní soud stížnost této veřejné společnosti podrobil úřednímu jednání a nemohl ani rekurentku poukázati dle čl. 27. obch. z. na pořad práva.

Přisvědčiti jest však také právnímu názoru rekursního soudu, že jest nerozhodno, že jde o firmu, zapsanou již v obchodním rejstříku, neboť kdyby bylo správným, že tato firma byla utvořena proti předpisům obchodního zákona, a přes to na základě skutkového neb právního omylu zapsána, nestala se tím firma přípustnou, poněvadž nikdo nemůže nabýti práv proti zákonu. Zápisy, jež se přiči zákonu, nemohou však, jakmile skutečnost ta vyšla na jevo, nadále trvati a jest právě věcí rejstříkového soudu, aby ve smyslu čl. 26. obch. z. vydáním příslušných příkazů zjednal nutné změny. Rekursní soud posoudil tedy věc správně po právní stránce.

-f-

Nelze pro dvě firmy různé, třeba patřily témuž majiteli a byly zapsány v obchodním rejstříku u téhož soudu, opověděti prokuru neb jinakou změnu **jednou** žádostí.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 9. března 1926 R I 161/26.)

Majitel dvou protokolovaných firem opověděl jednou žádostí obchodnímu soudu k zápisu do obchodního rejstříku prokuru Bovu pro obě firmy.

Rejstříkový soud vrátil opověď k opravě, aby stala se pro každou firmu zvláštní žádostí s potřebnými přílohami.

Rekurs zůstal bez úspěchu. Také dovolacímu rekursu nebylo vyhověno. Důvody:

Nelze sice přisvědčiti právnímu názoru nižších soudů, že firma je právnickou osobou, neboť firma není ničím jiným, než

jménem, pod kterým kupec provozuje obchody a jímž podpisuje (čl. 15. obch. z.). Jako každé jméno jest i firma pouhým prostředkem k označování a rozeznávání určitého právního subjektu, nikoli však právním subjektem samým.

Než jádrem sporu jest jen otázka, zda možno jedinou opovědi ohlásiti změny neb jinaké skutečnosti týkající se dvou různých podniků, vedených pod samostatnými a přirozeně i zvláště protokolovanými firmami, i když majitelem jich jest táž osoba.

Dle § 276. jedn. ř. (srovn. k tomu § 26. min. nař. z 9. března 1863 č. 27 ř. z.) jest založiti pro každou, v obchodním rejstříku zapsanou firmu, zvláštní spisy, v nichž je ukládati všecka podání, týkající se též e firmy. Při tom nečiní jedací řád výjimky ani pro případ, že by mělo více firem téhož majitele. Z tohoto předpisu plyne zřejmě, že nelze do spisů jedné firmy zakládati opovědi, vztahující se k jiné firmě, z čehož zase důsledně vychází, že jde-li o týž zápis při různých firmách, nutno podati opověď pro každou firmu odděleně.

Zákon sám nemá v tomto směru žádných předpisů. Jestliže se tedy rejstříkový soud přidržel ustanovení jedacího řádu a vrátil jedinou opověď, vztahující se ke dvěma firmám, za účelem její separace, nelze tvrditi, že by byl postupoval zřejmě proti zákonu.

Stěžovatel také neprávem vytýká, že rejstříkový soud opověď zamítl, neboť opověď byla k uvedenému již účelu jen vrácena.

Rejstříkový soud nemohl také na základě této opovědi povoliti zápis jen při jedné z obou firem, poněvadž mu scházel návrh, při které z nich před podáním nové opovědi má býti zápis dříve proveden.

Dovolací rekurs není tudíž v § 16. cis. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. odůvodněn a nemohlo mu býti vyhověno. -r.

Činili-li se opověď zápisu do obchodního rejstříku, která se týká jak hlavního tak i odštěpného závodu, sluší jí podati sice u soudu závodu hlavního, ale ve dvojím vyhotovení opovědi i její dokladů, jelikož soud závodu odštěpného, iemuž soud závodu hlavního po vyřízení svém opověď zašle, sám podle stavu svého rejstříku o ní samostatně rozhodne, proto opis žádosti nestačí.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 17. února 1926 R I 60/26. Obchodní soud v Praze Firm 16.759/25.)

Firma X podala opověď změny, která se týkala jak hlavního závodu v Mostě tak i odštěpného závodu v Praze u rejstříkového soudu závodu hlavního a pro rejstříkový soud závodu pobočného v Praze připojila jen opis opovědi své.

Obchodní soud, iemuž krajský soud v Mostě po povolení zápisu u soudu hlavního závodu přiložený opis opovědi s doklady zaslal, vrátil opis v řádné formě ověřené a to v jazyku českém.

Rekurs zůstal bez úspěchu. Odůvodnění. Podle § 60 zák. ze 6. března 1906 č. 58 ř. z. všechny po zápisu odštěpného závodu do obchodního rejstříku následující opovědi, pokud se týkají výlučně jen odštěpného závodu, jest podati přímo u soudu závodu odštěpného, jinak u soudu hlavního závodu.

Z ustanovení toho je zřejmo, že v posledním případě opovědi, určené pro soud závodu odštěpného, jest jí podati sice u soudu závodu hlavního, ale že k nim dlužno přihlížeti jako k opovědím. Že tomu tak, potvrzuje 2. odst. cit. čl. 60, podle něhož soud hlavního závodu má dotýčnou opověď s oznámením znění zápisu dodatí soudu odštěpného závodu a při tom mu i znamenání firmy a jinak přílohy pro jeho obchodní rejstřík potřebné zaslati.

Tím vyvrácena je domněnka rekurentky, že připojením opisu opovědi učinila vlastně více, než musila a jest naopak potvrzena správnost náhledu obchodního soudu o nutnosti předložení řádně ověřené opovědi.

Podle svrchu řečeného jest dotýčná opověď s doklady určena pro rejstříkový soud odštěpného závodu a podle cit. § 102 a §§ 23, 25 a 28 min. nař. z 9. března 1863 č. 27 ř. z. je volno každému o opovědi a její doklady jako základu zápisu do obchodního rejstříku nahlížeti a opisy si poříditi.

Okolnost, že již soud hlavního závodu nezařídil předložení opovědi s doklady pro odštěpný závod v příslušné formě a jazyku, nemůže vyloučiti oprávnění resp. povinnost soudu odštěpného závodu učiniti opatření ku provedení zápisu potřebné.

Dovolací rekurs zůstal bez úspěchu. Odůvodnění: V § 10 uvoz. zák. k obch. zákonu jest vyslovena zásada, že všechny v obchodním zákoně předepsané, k vedení obchodního rejstříku se vztahující ohlášky musí býti učiněny u obchodního soudu buď osobně do protokolu nebo podáním, soudně neb notářsky ověřeným.

Tato zásada platí i pro opovědi zápisů do obchodního rejstříku, které nařizuje zákon o společnostech s ručením omezeným (§ 102 zák. č. 58/1906 ř. z., jmenovitě pro zápis změny společenské smlouvy zvýšením kmenového kapitálu do obchodního rejstříku jak soudu hlavního tak i vedlejšího závodu (§§ 51, 52, 53, 59 a 60 čís. 2.).

Z této zásady nečiní výminky ani § 60 cit. z., jenž upravuje jen postup při ohlášce změn, týkajících se zápisů do rejstříku hlavního i pobočného závodu. Tím, že má opověď býti podána jen u soudu hlavního závodu, není ještě řečeno, že by se soud odštěpného závodu nemusil opovědi vůbec zabývat. Vždyť podle druhého odstavce tohoto § má soud hlavního závodu po provedení zápisu ve svém rejstříku zaslati také opověď soudu závodu odštěpného zřejmě proto, aby i on mohl na jejím podkladě zkoumati, zda zápis, povolený soudem hlavního závodu, jest vzhledem ke stavu rejstříku pobočného závodu proveditelný (§ 11 a 59 odst. 3. zákona č. 58/26). Shledal-li tedy tento soud jakékoli závady co do formy neb s uvedeného již hlediska i co do obsahu zaslání mu opovědi, jest nejen oprávněn, ale i povinen, aby zařídil jich odklizení. Vrátil-li proto soud pobočného závodu pouhý opis opovědi přímo straně již za tím účelem, aby byla podána řádná opověď ve formě ověřené, není to zřejmě protizákonné a docela již zmatečné, a není tu proto podmínek § 16 cis. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z.

Dovolací rekurs není odůvodněn a nemohlo mu býti vyhověno. —r.

Jestli pohledávku přihlášenou k pozůstalosti odpírají uznati jen někteří z přihlášených dědiců, stačí, vznesou-li se žaloba o tuto pohledávku proti pozůstalosti, označiti jako zastupce strany žalované toliko toho po případě jen ty dědice, kteří pohledávku neuznali. Nastane-li během sporu odevzdání pozůstalosti, může býti v řízení bez přerušení pokračováno, zastoupena-li pozůstalost, resp. dědicové, advokátem.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 2. února 1926 Rv I 1616/25. Krajský soud v Mostě Ck 63/24.)

Jedna z dcer zůstavitelových žalovala pozůstalost otcovu o vyplacení slíbeného věna. Pozůstalost žalovanou podle návrhu žalobkyně zastupovala ve sporu jen přihlásivší se za dědčku vdova zůstavitelova, která jediná z dědiců pohledávku zažalovanou v pozůstalostním řízení popírala.

Pozůstalost byla ve všech stolicích odsouzena k vyplacení věna požadovaného.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Dovolání vytýká napadenému rozsudku především zmatečnost, jelikož prý pozůstalost nebyla řádně zastoupena. Neprávem. Pozůstalost jest řádně zastoupena oněmi, pokud se týče oním dědicem, jenž žalobní nárok popírá, což v tomto případě činí právě jen pozůstalá vdova, neboť jen od dědice, jenž žalobní nárok popírá, lze očekávati účinnou procesní činnost ve prospěch pozůstalosti.

Pokud dovolání poukazuje k tomu, že pozůstalost již odevzdanou žádný z přihlásivších se dědiců nemůže více zastupovati, protože jí tu více není a že proto »zmatečnost tu vzešla v době nastalého odevzdání pozůstalosti«, čímž asi míní, že je matečným řízení, pokud v něm bylo pokračováno po právoplatném odevzdání pozůstalosti, má dovolání pravdu pouze v tom, že pozůstalost jako právní podmět zaniká právoplatným odevzdáním a že tím pozbývá procesní způsobilosti. Ale jinak nelze přisvědčiti dovolání, jelikož v době, kdy žaloba byla podána, žalované procesní způsobilosti se dostávalo, a podle § 158 c. ř. s. v případě, že strana za sporu pozbyla procesní způsobilosti, řízení toliko tentokrát se přeruší, když strana těmito vadami postižená, zde pozůstalost, není zastoupena ani advokátem ani jinou osobou, opatřenou plnou mocí procesní. Pokud však zákon dopouští pokračování v řízení, nemůže toto řízení býti zmatečným proto, že v něm bylo pokračováno. Z toho plyne, že ani rozsudek, na základě toho řízení proti pozůstalosti za sporu právoplatně odevzdané, není zmatečným, jak mylně za to má dovolání, nýbrž, že do pozůsta-

losti není toliko vykonatelným a to prostě proto, že jí tu více není. Věc má se v tomto případě právě tak, jako byl věřitel exekučního titulu byl nabyt ještě proti zůstaviteli, ale návrh na povolení exekuce byl by učinil teprve po odevzdání dlužníkovy pozůstalosti, v kterémžto případě by mu na základě tohoto exekučního titulu a odevzdací listiny (§ 9 ex. ř. povolena byla exekuce proti dědicům podle jejich dědičských podílů. Výtky, že žalobkyně jest také dědičkou a že tedy i ona nese ¼ zažalované pohledávky, která tedy touto částkou zanikla sloučením, jest nemístná, neboť žalobkyně a žalovaná pozůstalost jsou různé právní podmínky, sloučení pro tuto různost tedy nemohlo nastati, Správně proto uvedly nižší soudy, že nastoupení dědiců na místě žalované pozůstalosti projev svůj účinek až při uplatňování rozsudkového výroku, na což pamatuje právě § 9 ex. ř.

—r.

Z E D N E.

Nový ministr spravedlnosti. Ministrem spravedlnosti jmenován byl panem presidentem republiky, president vrchního zemského soudu v Praze pan JUDr. Jiří Hausmann. Vítáme s radostí, že v čelo justice postaven byl opět odborník z kruhů soudcovských, stavu notářského nejbližších a že volba padla na vynikajícího soudce, výtečného právníka a osvědčeného přítele našeho stavu. Přejeme novému panu ministrovi ze srdce mnoho zdarů v novém jeho působení. Jako člen stavu soudcovského dovede sám jistě nejlépe oceniti zásadu neodvislosti stavu soudcovského i význam obecné důvěry v nezvratnou vládu právního řádu.

Úmrtí. Opět jest nám zaznamenati těžkou ztrátu dvou vynikajících příslušníků našeho stavu.

Dne 26. března t. r. zemřel pan Eduard Pinz, notář ve Vysokém Mýtě, president notářské komory Králové-Hradecko-Chrudimské a brzy na to, dne 28. m. m., následoval jej pan Dr. Ján Krno, veřejný notář a předseda správního výboru spojených notářských komor na Slovensku.

Oba kolegové těšili se všeobecně vážnosti nejširšího občanstva a zejména svých kolegů, kteří povolali je k nejvyšší funkci stavovské. Oba zúčastnili se též činně stavovských prací, oba byli místopředsedové našeho Spolku notářského a zaujímali též v životě veřejném důležité funkce, prvnější jako starosta východočeské sokolské župy, poslednější jako předseda myjavičské banky a bratislavské filiálky Zemské banky.

Oba dosáhli úctyhodného stáří, jež však nikterak jim nevadilo, aby s plnou pružností životní zastávali funkce, jim svěřené. Byli okrasou našeho stavu, který v nich ztrácí zdatné síly a milé, nezapomenutelné kolegy. Budiž čest jejich památce.

Přisedící Státního soudu z řady notářů. Pan president republiky jmenoval rozhodnutím ze dne 2. dubna 1926 přisedícími Státního soudu na druhé období do konce roku 1928 pana JUDra Rudolfa Krále, notáře v Praze a vicepresidenta notářské komory Pražské a pana Václava Čepického, notáře v Přešticích.

Zkušební komise pro státní zkoušky judiční při Karlově universitě v Praze. Ministr školství a národní osvěty jmenoval výnosem ze dne 2. dubna 1926 čís. 35.971/IV/1926 členem zkušební komise pro státní zkoušky judiční na Karlově universitě v Praze pro zbytek funkčního období 1924/25 až 1928/29 vicepresidenta Pražské notářské komory, pana JUDra Rudolfa Krále, notáře v Praze, a to pro obory práva občanského, jakož i práva obchodního a směnečného.

Ústřední výbor našeho Spolku konal dne 31. března t. r. výroční schůzi, které předsedal předseda Dr. Svoboda. Obširnou zprávu jednatelskou přednesl jednatel Dr. Král a zprávu pokladní kolega notář Moř. Schäfer. Bylo usneseno svolati řádnou valnou hromadu na neděli dne 26. září t. r. do Bratislavy. Za zemřelých notářů Dr. Mokrého a Pinze kooptování dočasný předseda Králové-Hradecko-Chrudimské komory a notář Dr. Dušek v Bratislavě a za kandidáta Dra Korála, jenž byl jmenován notářem, kandidát notářství Dr. Antonín Mokřý na Vinohradech. Paní Gardavské, vdově po notáři v Přerově, odhlasována opětně podpora 1600 Kč pro rok 1926. — Na to rozprá se obširná debata o jazykovém nařízení, poukazováno na obtíže při přesném dodržování zákona v praxi a usneseno, aby Dr. Čulík vypracoval pamětný spis pro ministerstvo spravedlnosti ve kterém by poukázal na veškeré tyto obtíže, ba nemožnosti, prováděti zákon přesně do poslední litery.

Odbor »Praha« spolku notářů čl., konal dne 31. března t. r. schůzi, čteně navštívenou, kterou zahájil místopředseda

notář Křen. Na pořadu nacházela se přednáška kolegy Dra Patsche o společenství statků. — Přednáška tato vynikala vysokou úrovní a byla sledována s velikým napětím. Pan přednášející prostudoval látku do všech podrobností, zejména také literaturu, věci té se týkající a podal jasný a velice zajímavý výklad sporných ustanovení zákonných v praxi u nás málo využitých. — Přednášku tu, o níž rozvinula se čilá debata, přinášíme na jiném místě.

Státní pozemkový úřad. Věstník hosp. skladišť. družstva přináší v letošním čísle 2. následující neuvěřitelnou zprávu:

»O státní pozemkový úřad. Předsednictvo st. poz. úřadu vzhledem k blížícímu se ukončení pozemkové reformy poslalo presidiu ministerské rady, všem ministerstvům a zemědělským radám návrh, v němž se praví: Bylo by jistě národohospodářskou škodou, kdyby zkušeností úředníků státního poz. úřadu, kteří zdárně provedli tak významnou půdní reformu, nebylo využitkováno účastí na pracích zcelovacích. Státní pozemkový úřad jest toho názoru, že nebude vůbec zapotřebí, aby likvidován byl personál pozemkového úřadu a že dlužno již nyní pamatovati, aby organizace st. poz. úřadu a jeho obvodových úřadoven bylo použito k pracem zcelovacím. Správní výbor st. pozemkového úřadu byl vždy toho názoru, že zcelování bude prováděti státní pozemkový úřad po ukončení prací parcellačních a to jak s důvodů věcných, tak zejména s ohledem na to, že disponuje značným počtem dobře vyškoleného a zapracovaného tech. personálu, který zejména po stránce jednání se stranami a svými místními znalostmi, nehledě k odborným způsobilostem, pro účele agrárních oprav velmi dobře by se hodil.« Nemůžeme ani věřiti, že by S. P. U., jenž sám svěřil notářům a advokátům právnícké provádění pozemkové reformy a jehož slovatný president, jak jsme se plně přesvědčili, jest skutečně velice nakloněn oběma těmto stavům, měl úmysl prováděti právnícky práce zcelovací. Bylo by to jistě na újmu stavu notářského i advokátního, nehledě ani k tomu, že by tu nebylo náležité garancie a zodpovědnosti pro řádné provedení prací těch. — Máme proto za to, že zpráva Věstníku zakládá se na mystifikaci.

Nový notářský řád. Dne 27. března t. r. skončeny byly u ministerstva spravedlnosti, k němuž dostavil se tentokráté též vicepresident notářské komory Brněnské pan notář Dr. Liska, porady o notářském řádu. Do řádu tohoto byla pojata též ustanovení jazykového zákona a upraveno znění oněch paragrafů, které byly v odporu s jazykovým zákonem.

POZVÁNÍ

k řádné valné hromadě odboru »Praha«, spolku notářů československých, která konati se bude v sobotu, dne 24. dubna 1926 o 19. hodině v restauraci »u Bumbříčka« v Praze, Národní tř. č. 9, I. poschodí.

Pořad jednání:

1. Sdělení předsednictva.
2. Zpráva jednatelská.
3. Zpráva pokladniční a přehližitele účtů.
4. Volby:
  - a) starosty odboru,
  - b) 11 členů výboru,
  - c) 1 přehližitele účtů a 2 náhradníků.
5. Ustanovení členského příspěvku.
6. Volné návrhy.

Poznámky: Kdyby se dostatečný počet členů nesešel, bude se konati tato valná hromada o 1 hodinu později při téměř pořadu jednání bez ohledu na počet přítomných.

Po valné hromadě koná se přednáška Dra Jar. Ponce, notáře v Nuslích:
»Průběh porad a jednání o uzákonění nového civ. řádu soudního.«

V Praze, v dubnu 1926.

Za

odbor »Praha«, Spolku notářů československých:

Dr. Jar. Ponec, jednatel. Dr. Václ. Černý, starosta.

Notářské místo ve Vysokém Mýtě.

Vyhlaškou notářské komory v Hradci Králové ze dne 20. IV. 1926 č. 201 vypsána eventuelní soutěž k obsazení uprázdněného místa notářského ve Vysokém Mýtě.

Lhůta k podání žádosti končí 10. května 1926.